

- 1) Απαγορεύουν τα άρθρα 20, παράγραφος 2, και 17 της έκτης οδηγίας⁽¹⁾ ή οι κοινοτικές αρχές της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου όπως — σε μια περίπτωση όπου δεν πρόκειται για απάτη ή κατάχρηση ούτε για τροποποίηση της σχεδιαζόμενης χρήσεως, υπό την έννοια των σκέψεων 50 και 51 της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση *Schloßstraße*⁽²⁾ — ο ΦΠΑ, που αφαιρέσει κάποιος υποκείμενος στον φόρο ο οποίος τον είχε καταβάλει για (ακίνητο) αγαθό που του παραδόθηκε με σκοπό την (υποκείμενη στον ΦΠΑ) εκμίσθωση του αγαθού αυτού, διακανονιστεί βάσει του πιο πάνω άρθρου 20, παράγραφος 2, απλώς και μόνο λόγω του ότι συνεπεία νομοθετικής μεταβολής ο υποκείμενος στον φόρο δεν έχει πλέον δικαίωμα όσον αφορά την εκμίσθωση αυτή να παραιτηθεί φοροαπαλλαγής για τα έτη της περιόδου διακανονισμού που δεν είχαν ακόμα παρέλθει κατά το χρονικό σημείο (εν προκειμένω, εκ των πραγμάτων την 1η Ιανουαρίου 1996) της καταργήσεως της κατά τα πιο πάνω δυνατότητας επιλογής;
- 2) Αν στο πρώτο ερώτημα δοθεί καταφατική απάντηση, είναι η νομοθετική μεταβολή ανεφάρμοστη μόνον έναντι του κατά το πρώτο ερώτημα φόρου που εξέπεσε ή και έναντι — μέχρι τη λήξη της περιόδου διακανονισμού — του (κατ' εφαρμογήν του άρθρου 13, Γ, της έκτης οδηγίας) φόρου της κατά το πρώτο ερώτημα εκμισθώσεως;

(1) Έκτη οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49).

(2) Απόφαση της 8ης Ιουνίου 2000 στην υπόθεση C-396/98.

Αίτηση αναιρέσεως της Dieckmann & Hansen GmbH που ασκήθηκε στις 19 Δεκεμβρίου 2001 κατά της αποφάσεως της 23.10.2001 την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-155/99, Dieckmann & Hansen GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-492/01 P)

(2002/C 44/15)

Η Dieckmann & Hansen GmbH, εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο H.-J. Rabe της δικηγορικής εταιρίας Latham & Watkins Schön Nolte, Warburgstraße 50, D-20354 Αμβούργο, άσκησε στις 19 Δεκεμβρίου 2001 αίτηση κατά της αποφάσεως της 23.10.2001 την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-155/99, Dieckmann & Hansen GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 23ης Οκτωβρίου 2001,
- να υποχρεώσει την αναιρεσίβλητη να καταβάλει στην αναιρεσείουσα το ποσό των 8 725 320,45 γερμανικών μάρκων εντόκως με επιτόκιο 8 % από της ασκήσεως της προσφυγής-αγωγής,
- να αναγνωρίσει ότι η αναιρεσίβλητη υποχρεούται να αποκαταστήσει όλες τις περαιτέρω ζημίες της αναιρεσείουσας που υπέστη από το γεγονός ότι, λόγω της απαγορεύσεως εισαγωγής χαβιαριού από το Καζακστάν με ισχύ από 31.12.1999, αναγκάστηκε να απολύσει τους υπαλλήλους της και να αναστείλει την επιχειρηματική της δραστηριότητα και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

— Εσφαλμένως έκρινε το Πρωτοδικείο ότι η Επιτροπή για την έκδοση της αποφάσεως 1999/244/ΕΚ⁽¹⁾, με την οποία διεγράφη το Καζακστάν από τον κατάλογο των τρίτων χωρών, διέθετε ευρεία διακριτική ευχέρεια και ως εκ τούτου δεν ήταν δυνατό να στοιχειοθετηθεί ευθύνη της Επιτροπής για καταβολή αποζημιώσεως παρά μόνο λόγω ιδιαίτερως σοβαρής παραβάσεως της προστατεύουσας την αναιρεσείουσα αρχής της χρηστής διοικήσεως. Η ανωτέρω απόφαση στηρίζεται στη νομοθετική εξουσιοδότηση του άρθρου 2, παράγραφος 3, της αποφάσεως 95/408/ΕΚ του Συμβουλίου, το οποίο ως προς τις προϋποθέσεις και το περιεχόμενο προβλέπει σε συνδυασμό με την παράγραφο 2 συγκεκριμένα, περιορισμένα κριτήρια τα οποία πρέπει να τηρεί η Επιτροπή. Η Επιτροπή πρέπει να διαπιστώνει αν οι αρχές της τρίτης χώρας παράσχουν εγγυήσεις τουλάχιστον ισοδύναμες με αυτές που προβλέπει η οδηγία 91/493/ΕΟΚ του Συμβουλίου καθώς και εάν οι εγγυήσεις αυτές εξακολουθούν να ισχύουν.

Οι διαπιστώσεις σχετικά με τις εγγυήσεις αυτές αφορούν συγκεκριμένες περιστάσεις οι οποίες διευκρινίζονται στην οδηγία 91/493 του Συμβουλίου και αφορούν τις συνθήκες παραγωγής και διαθέσεως στην αγορά των προς εξαγωγή από την τρίτη χώρα προϊόντων, ιδίως την τήρηση των υγειονομικών απαιτήσεων κατά την παρασκευή οι οποίες αποσκοπούν στην προστασία της υγείας των καταναλωτών. Η ύπαρξη των συνθηκών αυτών πρέπει να διαπιστώνεται κατά τρόπο συγκεκριμένο. Η διαπίστωση δεν αφήνει περιθώριο για εκτιμήσεις γεωργικού χαρακτήρα ή οικονομικής πολιτικής.

— Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο εσφαλμένως δεν διαπίστωσε ότι η Επιτροπή υπερέβη προδήλως και ουσιωδώς το περιθώριο διακριτικής ευχέρειας: Οι επιφορτισμένοι από την Επιτροπή για τον έλεγχο κτηνίατροι δήλωσαν μεν στην έκθεσή τους ότι οι εκτιμήσεις τους σχετικά με τη «γενική κατάσταση στο Καζακστάν όσον αφορά την ισχύουσα κτηνιατρική νομοθεσία, την υγειονομική πολιτική και τους κτηνιατρικούς ελέγχους» αφορούν και το χαβιάρι, ωστόσο οι διαπιστώσεις τους αφορούσαν αποκλειστικά το κρέας αλόγου

και τα φιλέτα λουτσιόπερκας. Η Επιτροπή υπέβαλε πρόταση στην κτηνιατρική επιτροπή χωρίς προηγουμένως να προβεί σε δικό της έλεγχο και σε δική της αξιολόγηση και χωρίς να συμπεριλάβει την έκθεση των εμπειρογνομόνων.

- Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο εσφαλμένως δεν αναγνώρισε ότι η Επιτροπή παραβίασε προδήλως και την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης εις βάρος της αναιρεσιούσας: Σύμφωνα με τη δημοσιευθείσα στην Επίσημη Εφημερίδα της 18.2.1999 απόφαση 1999/136 της Επιτροπής της 28ης Ιανουαρίου 1999 εξακολουθούσε να επιτρέπεται η εισαγωγή χαβιαριού από το Καζακστάν (κατάλογος II). Κατόπιν τούτου, η αναιρεσιούσα συνήψε στις αρχές Μαρτίου 1999 τις συμβάσεις για την παράδοση χαβιαριού από το Καζακστάν για την περίοδο του 1999. Τον Ιανουάριο του 1999, εν πάση περιπτώσει πάντως πριν από τη 18η Φεβρουαρίου 1999, η Επιτροπή γνώριζε ήδη τα παρατιθέμενα στην έκθεση αποτελέσματα της επιθεωρήσεως γεγονός που την οδήγησε να υποβάλει ένα σχέδιο στην κτηνιατρική επιτροπή κατά τη συνεδρίαση της 23ης Φεβρουαρίου 1999 το οποίο προέβλεπε τη διαγραφή από τον κατάλογο II. Λόγω του μικρού αριθμού των θιγομένων εισαγωγών θα ήταν εύκολο για την Επιτροπή να ενημερώσει τις εταιρίες αυτές για τα αποτελέσματα του ελέγχου των εμπειρογνομόνων τα οποία είχε στη διάθεσή της από τον Ιανουάριο και για τις ενδεχόμενες επιπτώσεις στην εισαγωγή χαβιαριού.

(¹) Απόφαση 1999/244/EK, σχετικά με την τροποποίηση της απόφασης 97/296/EK για την κατάρτιση του καταλόγου των τρίτων χωρών από τις οποίες επιτρέπονται οι εισαγωγές αλιευτικών προϊόντων για ανθρώπινη διατροφή (EE L 91, σ. 37).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-496/01)

(2002/C 44/16)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Μαρία Πατακιά, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 21 Δεκεμβρίου 2001, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία

- επιβάλλοντας στα εργαστήρια αναλύσεων ιατρικής βιολογίας, που είναι εγκατεστημένα εντός άλλων κρατών μελών, την προϋπόθεση να έχουν την έδρα εκμεταλλεύσεως στο γαλλικό έδαφος προκειμένου να λάβουν την αναγκαία άδεια λειτουργίας,

- αποκλείοντας κάθε επιστροφή δαπανών για αναλύσεις ιατρικής βιολογίας που έχουν πραγματοποιηθεί από εργαστήριο αναλύσεων ιατρικής βιολογίας εγκατεστημένο εντός άλλου κράτους μέλους,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 43 και 49 της Συνθήκης ΕΚ,

2. να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- Περιορισμός του άρθρου 43 ΕΚ, λόγω του ότι η αναγκαία διοικητική άδεια για τη λειτουργία εργαστηρίου ιατρικής βιολογίας (άρθρο L 757 του Κώδικα δημόσιας υγείας) δεν μπορεί να χορηγηθεί παρά μόνο από τον νομάρχη του νομού στον οποίο το εργαστήριο πρέπει να έχει την έδρα εκμεταλλεύσεως (άρθρο 15 του διατάγματος 76-1004). Η διάταξη αυτή αποκλείει την έναρξη λειτουργίας μιας εγκαταστάσεως υπό τη μορφή γραφείου ή πρακτορείου. Η Επιτροπή δεν αμφισβητεί τη δυνατότητα που έχει ένα κράτος μέλος να προβλέπει καθεστώς παροχής αδειάς για τις δραστηριότητες ενός εργαστηρίου. Ένα τέτοιο καθεστώς πρέπει ωστόσο να λαμβάνει υπόψη τις επιταγές και τις εγγυήσεις που πληρούνται ήδη εντός άλλου κράτους μέλους εγκαταστάσεως, χωρίς να αποκλείεται η δυνατότητα υπάρξεως υψηλότερου επιπέδου προστασίας της υγείας εντός του πρώτου κράτους μέλους. Σε αντίθετη περίπτωση, η μη συνεκτίμηση των εγγυήσεων που ήδη πληρούνται εντός άλλου κράτους μέλους θα δημιουργούσε μια κατάσταση στην οποία οι αναγκαίες για μια αίτηση παροχής αδειάς ενέργειες θα έπρεπε να επαναληφθούν, σε σχέση με την άδεια που το αλλοδαπό εργαστήριο έχει ήδη λάβει στο κράτος μέλος εγκαταστάσεώς του. Μια τέτοια κατάσταση αντιβαίνει στην αρχή της αναλογικότητας, σύμφωνα με την οποία οι επιδιωκόμενοι σκοποί πρέπει να επιτυγχάνονται με λιγότερο περιοριστικά μέτρα.

- Περιορισμός των άρθρων 43 και 49 ΕΚ, λόγω του ότι η γαλλική κανονιστική ρύθμιση (άρθρο R 332 — 3 του Κώδικα κοινωνικής ασφαλίσεως) περιορίζει τη χρηματοδοτική συνδρομή των ταμείων ασφαλίσεως ασθενείας μόνο στις εξαιρετικές περιπτώσεις, ήτοι όταν ο ασφαλισμένος έχει αποδείξει ότι δεν μπορούσε να λάβει στο γαλλικό έδαφος την προσήκουσα περίθαλψη, περίπτωση ανύπαρκτη εξάλλου όσον αφορά τα εργαστήρια ιατρικής βιολογίας. Τούτο συνιστά εμπόδιο τόσο στην ελεύθερη παροχή των υπηρεσιών (περίπτωση κατά την οποία ένα αλλοδαπό εργαστήριο δεν έχει εγκατάσταση στη Γαλλία) όσο και στο δικαίωμα δημιουργίας δευτερευουσών εγκαταστάσεων (περίπτωση κατά την οποία ένα εργαστήριο έχει δευτερεύουσα εγκατάσταση στην οποία ωστόσο δεν πραγματοποιούνται αναλύσεις).

Η Επιτροπή φρονεί ότι οι περιορισμοί αυτοί δεν δικαιολογούνται από λόγους, μεταξύ άλλων, δημόσιας υγείας. Οι εγγυήσεις που προσφέρουν οι οδηγίες του Συμβουλίου στον τομέα αυτό (93/16/ΕΟΚ, 85/432/ΕΟΚ, 85/433/ΕΟΚ, 78/1026/ΕΟΚ και